

VLAAMS PARLEMENT

vergadering **C217 – CUL30**

zittingsjaar 2009-2010

Handelingen

Commissievergadering

Commissie voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media

van 6 mei 2010

INHOUD

Vraag om uitleg van mevrouw Yamila Idrissi tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over theatertechniek in stadstheaters	3
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over een door Vlaanderen gesubsidieerd cultureel programma in het kader van de Belgische deelname aan de wereldtentoonstelling in Shanghai	5
Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de Commissie voor de Filmkeuring	7
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de gevolgen van de maximumfactuur in het onderwijs voor de cultuurparticipatie van kinderen en jongeren	11
Vraag om uitleg van de heer Jean-Jacques De Gucht tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toekomst van het Theater Taptoe	
Vraag om uitleg van de heer Sas van Rouveroy tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over Theater Taptoe in Gent	16
Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de website UiTinVlaanderen.be	24

■

Voorzitter: de heer Philippe De Coene

Vraag om uitleg van mevrouw Yamila Idrissi tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over theatertechniek in stadstheaters

De voorzitter: Mevrouw Idrissi heeft het woord.

Mevrouw Yamila Idrissi: Voorzitter, minister, collega's, de drie grote stadstheaters in Brussel, Gent en Antwerpen – de Koninklijke Vlaamse Schouwburg (KVS), het NTGent en Toneelhuis – maken en spelen theater in respectievelijk de BOL, de Gentse Schouwburg en de Bourslaschouwburg. Minstens twee – Gent en Antwerpen – van deze drie theatergebouwen beantwoorden niet of nauwelijks aan de Europese normen inzake theatertechniek en theaterinfrastructuur.

Dit manco heeft zijn gevolgen, niet enkel voor de programmering en de artistieke planning, maar ook voor het comfort en de integrale veiligheid van de technische ploegen die achter de schermen theaterdecors, belichting enzovoort op- en afbreken.

Vlaanderen is geen eigenaar van de schouwburgen. Het zijn de lokale overheden die concessies verlenen aan bovengenoemde theaterorganisaties. De investeringen om de hoge normen te behalen zijn immens, maar noodzakelijk. Bijvoorbeeld, in Antwerpen is er een deepscan gemaakt en de investeringen zouden al 1,5 miljoen euro bedragen. Het is een voorzichtige schatting want de kosten zouden al veel hoger liggen. De investeringen moeten ook veelal in het niet-beschermde gedeelte van de schouwburgen gebeuren.

Minister, onderschrijft u de nood aan sterk verbeterde theaterinfrastructuur in bovengenoemde theatergebouwen? Op welke wijze kan het Vlaams cultuurbeleid de Europese normering in de Vlaamse stadstheaters helpen realiseren? Zult u samen met de lokale besturen financiële oplossingen aanreiken voor het implementeren van een moderne en veilige theatertechniek anno 2010?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, minister, het is u niet onbekend dat ik een licht problematische relatie heb met de stadstheaters. Ik ben vorige legislatuur toevallig in deze problematiek gesukkeld.

Deze vraag van mevrouw Idrissi overvalt me toch een klein beetje – er scheelt natuurlijk van alles aan de stadstheaters, maar die problematiek wil ik niet aankaarten – want zouden er Europese normen kunnen worden opgelegd in verband met theatertechniek en theaterinfrastructuur aan stadstheaters? Stadstheater is een naam die wij geven aan iets, maar het heeft geen enkele juridische waarde, denk ik.

In die zin vraag ik me af – ik weet niet hoe het in andere Europese landen verloopt – of er in andere landen ook theaters zijn die men stadstheaters noemt en die een juridische constructie hebben zodat men hen stadstheaters kan noemen. Want om welke andere reden zou Europa zich dan bezig houden met stadstheaters wat betreft techniek en theaterinfrastructuur?

Mevrouw Idrissi stelt terecht dat de infrastructuur van de Bourla te wensen overlaat, zeker als je het vergelijkt met de gerenoveerde KVS. U verduidelijkt wel niet wat u bedoelt met theatertechniek. Gaat het over hetgeen er gebeurt of moet gebeuren op de planken, of gaat het over de cultuurhuizen, genaamd de stadstheaters, zelf?

Ik wil nog zeggen dat de KVS in Brussel niet alleen in de BOL speelt, maar ook in de BOX.

Ik had graag een klein beetje uitleg gehad.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, ik sluit me graag aan bij de vraag van mevrouw Idrissi.

Toevallig keek ik onlangs op de website van het Fonds voor Culturele Infrastructuur (FoCI) en ik las er dat het reglement van 2001 voor de subsidiëring van culturele infrastructuur van bovenlokaal belang – waarover het hier gaat – in herziening zou zijn. Binnenkort zou de nieuwe aanvraagprocedure worden bekendgemaakt en zouden de nieuwe prioriteiten worden meegedeeld.

Ik stel me gewoon de vraag of een van de prioriteiten het punt dat mevrouw Idrissi aanhaalt zou kunnen zijn, namelijk de vernieuwing van de theatertechnieken. Ik vraag me af of dat in die context zou kunnen gebeuren.

Minister, welke timing hebt u voor ogen voor de herziening van het FoCI-reglement?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, het is uiteraard belangrijk dat de veiligheid van het technisch personeel dat bij de gesubsidieerde gezelschappen – dat is belangrijk om de nuance met de stadstheaters te maken – werkzaam is, zo veel mogelijk gegarandeerd is. Toch moet ik er u op wijzen dat er wat betreft theatertechniek en -infrastructuur geen Europese normen bestaan.

Wel bestaat er op federaal niveau de codex over het welzijn op het werk, die gebaseerd is op de Europese reglementering. Die reglementering heeft dus niet echt specifieke betrekking op theatergezelschappen, maar wel op veiligheid op het werk. In deze codex zijn onder andere normen vastgelegd met betrekking tot de last die een werknemer mag dragen. In de Nederlandse wetgeving wordt deze norm doorgetrokken door te stellen dat theatertrekken vanaf een last van 75 kilogram moeten worden geautomatiseerd. Daarom stellen vele Nederlandse gezelschappen de aanwezigheid van dergelijke theatertrekken als voorwaarde om bij ons te komen spelen.

Het ontbreken van geautomatiseerde theatertrekken kan dan ook consequenties hebben op het vlak van de programmering. Van de drie stadstheaters beschikt momenteel alleen de KVS over geautomatiseerde theatertrekken. Het is wenselijk dat ook het Gentse NTGent en het Antwerpse Toneelhuis in de Bourlaschouwburg het goede voorbeeld zouden geven en overgaan tot het automatiseren van hun theatertrekken.

Hoe kunnen wij dat vanuit Vlaanderen helpen realiseren? Via het FoCI kan de Vlaamse Gemeenschap investeringssubsidies verlenen voor het bouwen, uitbreiden, verbouwen of aankopen van culturele infrastructuur met bovenlokaal belang. Het reglement van 16 maart 2001 voor subsidiëring van culturele infrastructuur is momenteel in herziening. In de huidige ontwerpversie van het reglement zijn de geautomatiseerde theatertrekken in door de Vlaamse overheid gesubsidieerde cultuurcentra en theaterzalen een van de vier prioritair te subsidiëren infrastructuren.

Maar dan nog zal het niet mogelijk zijn om binnen één legislatuur de theatertrekken in de vele gesubsidieerde cultuurcentra en theaterzalen te automatiseren. Er zal hiervoor een langetermijnplanning moeten worden opgemaakt op basis van diverse criteria. Zo verwacht ik een inbreng van de eigenaar en andere overheden om deze infrastructuurwerken te realiseren. Daarnaast zal ik ook rekening houden met de bouwkundige en technische evaluatie van de culturele infrastructuur, de frequentie in gebruik van de theatertrekken, het al dan niet regelmatig programmeren van buitenlandse gezelschappen en de mate van nadeel voor de culturele organisatie van het gebruik van manuele trekken.

Zal ik samen met de lokale besturen financiële oplossingen aanreiken voor het implementeren? Zoals ik daarnet aangaf, is het de bedoeling om tot een meerjarenplanning te komen. Ik wil, in de mate van het mogelijke, ook rekening houden met de planning van de betrokken lokale besturen om zo tot een afgestemde meerjarenplanning te komen. Op die manier wordt zo veel mogelijk naar een oplossing gestreefd waarin alle overheden hun verantwoordelijkheid opnemen, ook financieel. De eerste aanzet hiertoe zal in 2011 worden

ingezet, wanneer ook het nieuwe reglement op het subsidiëren van bovenlokale culturele infrastructuur in werking zal treden. Dat is meteen een antwoord op uw bijkomende vraag, mijnheer Delva.

Mijnheer Arckens, u vraagt of er een definitie is van stadstheaters. Er is geen Europese richtlijn die een verplichting oplegt voor bepaalde stadstheaters. Het gaat over de arbeidssituatie. Voor ons is het vanuit de Vlaamse overheid belangrijk dat er een oplossing komt voor de theaters die vanuit Vlaanderen worden gesubsidieerd via het FoCI. De verplichting geldt voor alle theaterzalen, concertzalen, culturele centra en noem maar op.

Mevrouw Yamila Idrissi: Bedankt voor uw antwoord, minister. Ik heb begrepen dat het een gedeelde verantwoordelijkheid is van lokale overheden en de Vlaamse Gemeenschap. Via het FoCI bestaat de mogelijkheid om deze problemen op te lossen. U wilt dat bekijken in een meerjarenplanning om de werkzaamheden af te stellen.

Ik had het in mijn vraag over Europese normen. Dat heb ik zo gesteld omdat theatergezelschappen uit Nederland, waar de normen veel strenger zijn, weigeren om nog naar Vlaanderen te komen omdat de technische voorwaarden niet vervuld zijn. Zo lopen we soms belangrijke voorstellingen mis.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Er zijn al heel wat steden en gemeenten die dat de voorbije jaren in orde hebben gebracht. De stad die wij delen, voorzitter, heeft vorig jaar in mei zijn theatertrekken volledig vernieuwd. De grootste schouwburgen in Vlaanderen zijn al aangepast dankzij de inspanningen van lokale besturen. Als het een overheidsgebouw is, moet men voldoen aan het Algemeen Reglement voor de Arbeidsbescherming (ARAB). In een aantal gevallen had men dat al in orde moeten brengen. De bekommernis is terecht. Een pak ruimtes en zalen blijft nog achter. De andere lijden onder de wet van de remmende voorsprong. Dat is nu eenmaal zo.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over een door Vlaanderen gesubsidieerd cultureel programma in het kader van de Belgische deelname aan de wereldtentoonstelling in Shanghai

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Mijn fractie heeft enige terughoudendheid bij manifestaties in China. Sommigen onder ons herinneren zich de discussies die hier de voorbije jaren frequent werden gevoerd over het al dan niet participeren van de Belgische overheid en de Vlaamse Regering in dat kader, gelet op de vraag of dergelijke expo's nog van deze tijd zijn en de vraag of de mensenrechtenproblematiek in sommige delen van China, niet het minst in Tibet, geen aanleiding zou moeten geven om daar vragen bij te stellen.

Ik ga me hier beperken tot de muzikale ondersteuning van de wereldexpo. Er wordt in Shanghai naar verluidt een openingsconcert gespeeld, en blijkbaar wordt er door Vlaanderen een orkest naartoe uitgestuurd, een orkest dat niet tot onze twee of drie grote orkesten behoort. Je zou dat ook kunnen uitbreiden naar de gesubsidieerde orkesten. De Filharmonie, het Vlaams Radio Orkest, het Orkest van de Vlaamse Opera, het Symfonieorkest van Vlaanderen en een aantal van onze grotere kamerorkesten zouden die opdracht perfect kunnen uitvoeren. Ze worden ook gesubsidieerd door de Vlaamse overheid wegens hun kwaliteit en hun vooruitgeschoven rol in het muzikale klassieke landschap dat Vlaanderen rijk is.

Naar verluidt wordt er echter een ‘telefoonorkest’ gestuurd. Een telefoonorkest is een orkest dat wordt samengesteld uit freelancemuzikanten die worden opgebeld met de cryptische boodschap of ze vrij zijn en tegen deze of gene voorwaarde willen concineren. Het orkest zou gedirigeerd worden door Dirk Brossé. Ik heb in mijn voorbereiding op deze vraag wat zitten zoeken, ook op de federale website over de expo, maar ik moet zeggen dat ik daar geen extra informatie over kon vinden. Het zou dus kunnen dat in mijn aanhef een aantal zaken niet precies zijn, maar ik ga ervan uit dat u dat kunt rechtzetten.

Het orkest zou over en weer vliegen tijdens een weekend. Een tijdelijk orkest met een eenmalig programma van één concert zou dus duizenden kilometers over en weer vliegen. Naar verluidt werd door het kabinet enkel de Filharmonie gecontacteerd, maar die was niet vrij. De andere orkesten werden blijkbaar niet gecontacteerd. Velen, onder wie mezelf, vinden die werkwijze een blamage voor onze Vlaamse orkesten. Als we dan toch toporkesten hebben waar we internationale ambities mee hebben, laat men die links liggen als er eens een orkest moet worden uitgestuurd.

In een aantal muzikale kringen leeft enige onvrede over die aanpak, en dat is de aanleiding voor deze vragen. Is er een cultureel programma in of rond de Belgische deelname aan de wereldexpo in Shanghai, een cultureel programma met de medewerking van en gesubsidieerd door de Vlaamse overheid? Zo ja, wat houdt dat programma in? Klopt het dat er een telefoonorkest wordt overgevlogen? Op welke gronden werd voor dit orkest gekozen en niet voor een van onze andere gesubsidieerde orkesten? Wie heeft dat orkest samengesteld? Welk budget wordt voor dit concert uitgetrokken? Zijn er meerdere concerten gepland? Wie heeft het programma opgesteld? Waar ligt de verantwoordelijkheid? Voor welk publiek zal het orkest concineren? In welk kader zal het orkest daar concineren?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, collega’s, inhakend op de vraag van de heer Caron, wil ik even verwijzen naar een antwoord dat de minister-president heeft gegeven op een schriftelijke vraag van mijn fractiegenoot Matthias Diependaele. Zijn vraag dateert van 22 december 2009. Hij had toen een hele reeks vragen gesteld aan de minister-president, uiteraard in zijn hoedanigheid van minister van Buitenlands Beleid. Het ging onder andere over de invulling door Flanders Investment & Trade van de Vlaamse dag op de wereldtentoonstelling. Die Vlaamse dag is gepland op maandag 24 mei, dat is pinkstermaandag.

De minister-president heeft toen geantwoord dat de plannen als volgt waren: “Voor de Art Corner in het Belgisch Paviljoen wordt een filmmontage over de Vlaamse kunst gecreëerd. Daarnaast wordt een hoogstaand muzikaal programma samengesteld onder leiding van Dirk Brossé, waarin naast Vlaamse inbreng ook Chinese accenten worden verwerkt.” Spreken we hier over hetzelfde initiatief? Is er qua datum een en ander verschoven, of blijft dat op 24 mei? Hoe kunnen we dat laten rijmen met de vraag die de heer Caron daarnet heeft gesteld?

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, collega’s, ik stel mijn bijkomende vraag ook onder het voorbehoud van de informatie die de minister zal geven op de vragen van beide collega’s. De heer Caron sprak over de drie grote orkesten die Vlaanderen rijk is, waarvan er eentje zou zijn gecontacteerd. Los daarvan zijn er natuurlijk ook nog gesubsidieerde gezelschappen die een bijzonder hoog mondiaal niveau halen. Ik denk bijvoorbeeld aan La Petite Bande en het Huelgas Ensemble. Zelfs als het voor de drie orkesten onmogelijk was om dat in te passen, waren er dus eventueel nog andere gesubsidieerde gezelschappen.

Maar de omgeving waarin ik mijn vraag stel, is vrij wazig. Eigenlijk wil ik eerst informatie van de minister krijgen, om te weten of mijn bijkomende vraag überhaupt enige zin heeft.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Ik vrees dat ik u zal moeten teleurstellen. Ik kan een klein beetje informatie geven, maar niet veel. Het klopt dat op zondagavond 23 mei, aan de vooravond van de Vlaamse Week, het Departement internationaal Vlaanderen een Vlaams-Chinees vriendschapsconcert organiseert in het Shanghai Oriental Art Center. Dit concert valt echter niet onder mijn verantwoordelijkheid en sluit aan bij de bijdrage van de Vlaamse overheid aan de wereldexpo Shanghai 2010. Het is de minister-president die deze bijdrage volledig coördineert. Mijn departement is dus niet betrokken bij dit initiatief.

Ik moet het antwoord op de vele vragen schuldig blijven. Voor meer informatie verwijs ik naar de bevoegde minister.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik zal de vraag aan de minister-president stellen. Hebt u geïnformeerd bij de betrokken orkesten in Vlaanderen of zij daarover gecontacteerd zijn? Die orkesten vallen wel onder uw bevoegdheid.

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Minister, uw antwoord brengt weinig verduidelijking. Het is een beetje cryptochinees. Ik zal samen met de heer Caron mijn informatie proberen in te winnen bij de minister-president.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Veli Yüksel tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de Commissie voor de Filmkeuring

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Op 31 maart stond een 25-jarige jongeman voor de correctionele rechtbank te Gent terecht voor foltering. De jongeman bekeek zoveel maffiafilms à la 'The Godfather', 'Casino' of 'The Untouchables', dat hij zichzelf 'Godfather van De Pinte' waande en de gewelddadige maffiapraktijken integraal kopieerde.

Uit de verslagen van de psychiaters blijkt eensgezindheid: dit krijg je als je te veel naar geweldfilms kijkt. Verder staat in het verslag dat de betrokkene obsessieel bezig was met films en verhalen over de Cosa Nostra, zo fel dat hij helemaal in zijn rol opging en net zoals zijn helden anderen bedreigde en misbruikte. Bij vonnis van 31 maart werd de jongeman dan ook veroordeeld.

Naar aanleiding hiervan ontstond opnieuw een discussie over de leeftijdsregels voor films en werd er opnieuw gepleit voor een zelfreguleringssysteem zoals het Kijkwijzersysteem in Nederland. Verder werd ook opnieuw de vraag gesteld of het niet opportuun is de strafwet aan te passen in die zin dat men overdreven gewelddadige films kan verbieden.

Het is moeilijk om een oplossing te bieden aan deze verzuchtingen aangezien de Commissie voor de Filmkeuring leiding en visie mist. Een en ander zou te wijten zijn aan het feit dat men niet duidelijk weet wie waarvoor bevoegd is. Ondanks het feit dat er op alle niveaus eensgezindheid bestond en bestaat dat dit een gemeenschapsmaterie betreft, blijven een oplossing en resultaten uit.

De Commissie voor de Filmkeuring is opgericht in functie van de wet van 1 september 1920 waarbij aan minderjarigen jonger dan 16 jaar de toegang tot de bioscoopzalen werd ontzegd. Aangezien alle niveaus het eens waren dat dit een gemeenschapsmaterie moest worden, werd in 2004 een samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en gewesten ontwikkeld en goedgekeurd door de betrokken regeringen. In dit samenwerkingsakkoord werd een

aanpassing van het filmkeuringssysteem voorgesteld met een indeling in drie categorieën, met name toegankelijk voor iedereen, 12+ en 16+.

Als gevolg van een arrest van de Raad van State, ingeleid door een distributeur, kon dit samenwerkingsakkoord echter niet parlementair bekrachtigd worden.

In 2007 is er onder leiding van de toenmalige Vlaamse minister van Cultuur een bijeenkomst van het Overlegcomité geweest waarin werd beslist dat de beslissing van het Overlegcomité van 2 maart 2005 wordt bevestigd. Er is dus een consensus dat de bijzondere wet tot hervorming van de instellingen van 8 augustus 1980 gewijzigd moet worden zodat de filmkeuring een gemeenschapsmaterie wordt.

Om tegemoet te komen aan de noodzaak voor een nieuwe samenstelling van de Commissie voor de Filmkeuring, en als tijdelijke maatregel in afwachting van de wijziging van de bijzondere wet wordt artikel 2 van de wet van 1920 alsnog gewijzigd. Hierdoor wordt de mogelijkheid gecreëerd om via koninklijk besluit de samenwerking tussen de betrokken overheden te regelen en de modaliteiten van filmkeuring aan te passen.

Bij de uitvoering van deze nieuwe bepaling zal gebruik worden gemaakt van artikel 92ter, paragraaf 1, van de bijzondere wet om de gemeenschappen, in afwachting van een defederalisering via een aanpassing van de bijzondere wet, ten volle te betrekken bij de werking van de filmkeuringscommissie. De filmkeuringscommissie zal haar huishoudelijk reglement opstellen conform het samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen en gewesten van 2004 en dus rekening houden met een betere verdeling in leeftijdscategorieën.

Bij KB van 27 april 2007 werd er een Commissie voor de Filmkeuring opgericht die films kan toelaten voor allen of voor minderjarigen vanaf de leeftijd van 12 jaar. In 2009 is deze nieuwe commissie nog steeds niet van start gegaan, maar intussen heeft de oude commissie wel de nieuwe categorie 'KT vanaf 12' ingevoerd. Deze oude/huidige commissie dreigde zelfs vanaf 1 oktober 2009 stil te vallen. Op dat ogenblik heeft het departement Cultuur de werking van de Commissie voor de Filmkeuring op zich genomen om te vermijden dat alle films automatisch het label KNT zouden krijgen.

Minister, intussen lezen we dat de sector vindt dat de filmkeuring alleen nog in theorie bestaat. Jaarlijks worden in ons land 600 films in roulatie gebracht. Elke film moet worden gekeurd, dat is wettelijk verplicht, om niet het label KNT te krijgen.

Opzoekingswerk heeft me geleerd dat de commissie geen voorzitter heeft, geen website en waarschijnlijk ook geen telefoon. Mensen uit de sector zeggen dat iedereen doet wat hij wil; er is geen juridische basis en er wordt toch niet gecontroleerd.

Minister, bent u op de hoogte van de invloed van geweld op televisie? Kunt u uitleg geven over de huidige situatie? Hoe verloopt de filmkeuring op dit ogenblik? Op welke manier blijft de werking van deze huidige commissie gegarandeerd? Hoe zal de werking van de commissie er in de toekomst uitzien, rekening houdend met voornoemde problematiek?

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, ik deel volledig de bekommernis van de heer Yüksel. Ik ben blij dat dit openlijk ter sprake komt. De manier waarop de vraag wordt gesteld, is bijzonder goed. We gaan er allemaal nogal vlug overheen. We komen gewoon dagelijks in aanraking met geweld op tv. Ik vind het gewoon goor. Dat laat uiteraard sporen na in de menselijke geest – bij de ene al meer dan bij de andere.

Deze vraag is eigenlijk een opvolgingsvraag. In de vorige legislatuur zijn er nogal wat vragen over gesteld, onder meer door mijzelf. Ik wil nog een paar punten belichten.

Het voorbeeld dat u aanhaalt, van die 16-jarige, geldt uiteindelijk voor iedereen. De nieuwe filmkeuringscommissie hanteert nog altijd labels van de jaren stillekes, van de tijd van de stomme film. KT vanaf 12 jaar slaat niet meer op de werkelijkheid.

Deze materie toont aan in welke mate dingen evolueren. In 1990 was er al een filmcommissie opgericht. Die werd door de Raad van State verworpen. Men moest wel terugkeren naar 1920. Intussen oordeelde de filmkeuringscommissie dat het een zaak van jeugdbescherming was. Dat was heel terecht. Minister Onkelinx, bevoegd op dat moment, verklaarde dat ze absoluut niet wou dat het een federale materie bleef. De filmindustrie en dergelijke wou niet dat het naar de gemeenschappen ging. Uiteindelijk schijnt er nu door het Overlegcomité toch schot in de zaak te komen. Er zou een samenwerkingsakkoord komen.

Ik heb samen met mevrouw Merckx toenmalig minister Anciaux in 2004 en 2005 hierover ondervraagd. Hij zou het Kijkwijzersysteem via pictogrammen vanuit Nederland aanwenden. Dat heeft in Nederland zijn vruchten afgeworpen. Wat is nu de stand van zaken? Of de filmkeuringscommissie nu gaat optreden of niet, vindt u dat een interessante mogelijkheid?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, dames en heren, de huidige toestand is zowel juridisch als praktisch niet goed. Iedereen zou erbij gebaat zijn als er snel een en ander zou worden uitgeklaard: zowel de overheden, de distributeurs, de bioscoopuitbaters als de kijkers en potentiële kijkers. Minister, weet u of de filmkeuringscommissie ondanks de beslissing van de Raad van State nog adviezen verstrekt? Wordt daar op een of andere manier nog controle op uitgeoefend bij de bioscoopuitbaters? Wordt daar verslag van gemaakt? Wordt daar eventueel tegen opgetreden? Wordt dat signaleerd?

Onder de vorige Vlaamse Regering heeft minister Bourgeois plannen gehad om dat Kijkwijzersysteem op te richten voor gezinnen met jonge kinderen, om hen te wijzen op mogelijke gevaren van audiovisuele contents. De Vlaamse Mediaraad heeft daar op 6 maart 2006 een advies over uitgebracht. Daarin kan men dit lezen: “Op lange termijn verdient het de voorkeur een samenwerkingsakkoord tot stand te brengen om tot een uniform systeem te komen dat verder gaat dan enkel televisieomroep.” De Mediaraad pleitte dus voor een uniform systeem dat ook geldt voor bioscoopfilms en dvd’s en dergelijke. Wilt u stappen zetten om duidelijk te maken dat filmkeuring een Vlaamse bevoegdheid is en met uw collega van Media voorbereidende gesprekken voeren met het oog op initiatieven?

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega’s, mijnheer Yüksel, het voorbeeld dat u vermeldt, is een extreem en pathologisch geval, waaruit moeilijk algemene conclusies kunnen worden getrokken. In de wetenschappelijke literatuur bestaat geen eensgezindheid over de invloed van gewelddadige films. Het is wel een feit dat elke menselijke samenleving wordt geconfronteerd met geweld en criminaliteit en dat we hiermee op een of andere wijze moeten omgaan. Het ligt voor de hand dat de vormen van geweld en criminaliteit – en dus ook het antwoord erop – complexer zullen zijn naargelang de samenleving zelf complexer is. Een verbod op gewelddadige films zou echter neerkomen op censuur en zou derhalve ongrondwettelijk zijn. Films waarin reële strafbare handelingen worden gesteld, kunnen uiteraard aanleiding geven tot strafrechtelijke vervolging.

Toch spreekt het vanzelf dat een verantwoordelijke overheid de jongeren moet beschermen tegen beelden die een schadelijk effect kunnen hebben op hun mentale gezondheid. In zowat alle landen bestaat dan ook een systeem van filmkeuring, meestal aangestuurd door de overheid. In Nederland gebeurt het volgens het principe van zelfregulering. Weliswaar kunnen de criteria en de concrete invulling ervan variëren van land tot land, maar in het algemeen wordt aanvaard dat de keuring slaat op beelden met een gewelddadig, seksueel expliciet, discriminerend, of extreem angstwekkend karakter. Ook het tonen of aanprijzen van drank- of alcoholmisbruik en grof taalgebruik zijn gangbare beoordelingscriteria.

Tot op heden wordt de filmkeuring geregeld in de wet van 1 september 1920, waarbij aan minderjarigen onder 16 jaar de toegang tot de bioscoopzalen wordt ontzegd. Uit het arrest van

de Raad van State van 18 november 2004 volgt dat de filmkeuring als een federale bevoegdheid moet worden beschouwd.

Om historisch gegroeide redenen wordt het secretariaat van de Commissie voor de Filmkeuring waargenomen door het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media van de Vlaamse overheid. Maar de benoeming van de leden van de commissie is nog steeds een federale bevoegdheid, en die ligt bij de minister van Justitie.

De procedure verloopt als volgt. De filmdistributeur vraagt de keuring aan van een film waarvoor hij de classificatie ‘toegelaten voor minderjarigen van minder dan 16 jaar’ wenst te verkrijgen. Hij vermeldt daarbij datum, plaats en uur waarop de leden van de commissie de film kunnen gaan bekijken. De leden van de commissie worden uitgenodigd voor de visitatie: een aanwezigheid van minimum vier leden wordt nagestreefd. De leden bezorgen elk hun oordeel aan het secretariaat. Wordt de film toegelaten voor toeschouwers van minder dan 16 jaar, dan ontvangt de distributeur samen met deze melding een keuringsnummer. In bepaalde gevallen wordt een bijkomende restrictie doorgevoerd waarbij de toelating geldt voor jongeren vanaf 12 jaar. Deze procedure verloopt volledig via e-mail.

De samenstelling van de Commissie voor de Filmkeuring werd bepaald bij KB van 30 april 2007, gewijzigd met een KB van 28 mei 2008. De continuïteit van de werking van de commissie is momenteel verzekerd, in afwachting van een herziening op korte termijn van de wetgeving. De besprekingen waren aan de gang tussen de gemeenschappen en de federale overheid. Finaal is het wel de minister van Justitie die zijn verantwoordelijkheid moet opnemen. Wellicht zal dat de volgende minister van Justitie zijn.

In mijn ogen is de wet van 1920 verouderd. Ik streef naar een aanpassing van de wetgeving en voer hierover gesprekken met de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap, samen met de minister van Justitie. Inhoudelijk denk ik dat de evolutie in de sector en het publieksbereik van film en media via internet, games en interactieve software noopt tot een totaal andere omgang met de keuring. Ik denk dat een repressieve wetgeving niet zal volstaan om bepaalde verwerpelijke en extreme filmprojecten ver van jongeren te houden. We moeten dus bijkomend een anticipatief en sensibiliserend beleid uitstippelen. Het nog op te richten kenniscentrum voor mediawijsheid kan hierin een belangrijke rol spelen.

In het verleden zijn hier al voorstellen geformuleerd. Zo is er verwezen naar de Kijkwijzer van Nederland. Dat lijkt een valabele oplossing. Wel is het zo dat onze gesprekken met de Franse Gemeenschap en de Duitstalige Gemeenschap en het federale niveau nog niet zijn afgerond. Niet iedereen vindt dat een goed systeem. We zijn er nog niet uit, maar proberen toch een oplossing te vinden.

De voorzitter: De heer Yüksel heeft het woord.

De heer Veli Yüksel: Minister, ik dank u voor het antwoord. Mijn vraag was heel uitgebreid en uw antwoord was overzichtelijk. Ik begrijp uit uw antwoord dat er gesprekken bezig zijn tussen de gemeenschappen en het federale niveau. We zitten nu natuurlijk in een ander klimaat. Ik zou graag van u willen weten of u tijdens deze overgangsperiode, tot we federaal wat duidelijkheid krijgen, verder toeziet op het verstrekken van die labels, zodat er een vorm van toezicht blijft en de distributeurs ook via het huidige overgangssysteem hun films op een legale manier in de zalen aan het publiek kunnen laten zien.

Over de Kijkwijzer hebt u gezegd dat u daar nog niet uit bent.

Het kenniscentrum Mediawijsheid moeten we als een opportuniteit aangrijpen om nog meer in een Vlaamse inbreng te voorzien. We moeten het vanuit Vlaanderen mee opvolgen en aansturen.

De voorzitter: De heer Arckens heeft het woord.

De heer Erik Arckens: Voorzitter, het antwoord van de minister strekt ons tot voldoening in die zin dat het inderdaad een opvolging is. Over 2 of 3 jaar, of misschien eerder al, zullen we de vraag opnieuw stellen naar de nieuwe stand van zaken.

Mijnheer Yüksel, ik begrijp u volledig, want als we zodanig gechoqueerd zijn door die eruptie van geweld, niet alleen in bioscopen, maar ook op onze eigen televisie, en daartegen willen optreden, kunnen we enkel normerend optreden, want er is geen andere mogelijkheid, tenzij we vervallen in een vorm van censuur, maar daar is niemand voor. Dat betekent dat een maatschappij zichzelf moet reguleren zonder dat ze naar andere maatregelen kan grijpen.

Desalniettemin zie ik een verhoging in aantal van dit soort films, kijken we maar naar VT4 en het aanhangseltje van VTM. Ik ben absoluut niet gelukkig met al wat we na een bepaald tijdstip te zien krijgen. Met of zonder normering is dat geen goede zaak voor de opvoeding van de jeugd.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Mijnheer Yüksel, het is ondertussen wel zo dat die wet van 1920 blijft gelden, de labeling is er dus. Het is niet zo dat die wegvalt en dat er niets meer is. Ik ben het met u eens dat ze voor verbetering vatbaar is en dat die verbetering er zo snel mogelijk moet komen. Ik vrees dat we nu opnieuw wat vertraging zullen oplopen door de verkiezingen die eraan komen op 13 juni en ik roep alle partijen op om ervoor te zorgen dat dit, als er een federaal regeringakkoord komt, er ook uitdrukkelijk in staat, want dat zal de enige manier zijn om het echt te verankeren.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de gevolgen van de maximumfactuur in het onderwijs voor de cultuurparticipatie van kinderen en jongeren

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, sinds het schooljaar 2008-2009 is er een maximumfactuur ingevoerd waardoor de grensbedragen voor bepaalde kosten die de school aan de ouders mag factureren, worden vastgelegd.

Ik stel deze vraag met enige terughoudendheid, want op zich ben ik het principe van de maximumfactuur genegen, maar naast wat ik hiervoor uit de documenten van de Vereniging Vlaamse Cultuur- en Gemeenschapscentra (VVC) heb gehaald, kreeg ik van de culturele diensten en instellingen uit mijn eigen stad, van de gemeenteraadscommissie, zonder ernaar te vragen, hetzelfde verhaal te horen over de achteruitgang van de cultuurparticipatie van kleuters en kinderen uit het lager onderwijs.

Er is dus een scherpe maximumfactuur van 20 euro per kleuter en 60 euro per leerling van het lager onderwijs voor de zogenaamde bijkomende activiteiten, zoals toneelbezoek, of voor bijkomende materialen, bijvoorbeeld een abonnement op Zonnekind.

Samen met de collegagroep Jeugd, zijn VVC en Lokaal, Cultuur en Steunpunt (LOCUS) bezorgd over de mogelijke gevolgen of neveneffecten van de maximumfactuur. Ze zijn, ondersteund door de directies en de culturele centra, op zoek gegaan naar cijfermateriaal om dat verhaal al dan niet te staven. Ze hebben een en ander uitgezocht op basis van cijfermateriaal dat beschikbaar is bij het Agentschap Sociaal-Cultureel Werk voor Jeugd en Volwassenen, waaronder de culturele centra voor hun subsidies ressorteren. Ze konden beschikken over een aantal Excel-tabellen en ander materiaal.

De vaststelling van hun onderzoek op basis van die cijfers, is dat de cultuurcentra tussen 2006 en 2009 een constant aanbod voor de scholen hadden van circa 850 activiteiten per jaar voor

kleuters en 1800 activiteiten per jaar voor het lager onderwijs. In 2008 stelden ze een duidelijke daling vast van het aantal deelnames van kleuters. In 2009 blijft de kleuterdeelname op het niveau van 2008, of anders gezegd, de dalende trend van 2008 wordt bevestigd. Het effect is voor het eerst te zien in 2009 in het aantal deelnames van leerlingen in het lager onderwijs, want de participatie daalde in 2009 met 8,4 percent in vergelijking met het eerste referentiejaar, 2006. Ze stellen ter vergelijking ook vast dat in het secundair onderwijs, waar de maximumfactuur niet geldt, de participatie wel constant bleef.

De conclusie is dat de participatie van de basisscholen daalt ondanks de verhoogde inspanningen van de cultuurcentra met verlaging van de ticketprijzen, het overleg met de scholen en de financiële tegemoetkoming in het busvervoer. Ik meen trouwens dat het busvervoer de grote dader is. Mijn kinderen gaan ook naar een landelijke school en ze kunnen nergens naartoe als de school geen bus inlegt. Die bus is werkelijk het pijnpunt om te participeren.

Ik denk dat er een project loopt met het Departement Onderwijs, maar misschien komen we daar nog op terug. De cultuurcentra moeten zelf naar buiten gaan en dichterbij de scholen programmeren, bijvoorbeeld in wijkhuizen. Dit heeft niet altijd het gewenste effect, waardoor de participatie blijft dalen of gedaald is.

Ik kan niet anders dan vaststellen dat de scholen de extra werkmiddelen die ze wel hebben gekregen – een school heeft nog nooit zo veel middelen gekregen – voor andere doeleinden gebruiken dan bijvoorbeeld voor cultuurparticipatie. Dat is wel duidelijk.

Ze bezorgden het rapport ook aan de minister van Onderwijs. Ik zal me beperken tot de insteek cultuurparticipatie. Het is duidelijk: het effect leidt tot iets wat haaks staat op de beleidsdoelstellingen met betrekking tot kunst- en cultuurparticipatie.

Minister, uzelf en uw voorgangers hebben cultuurparticipatie altijd sterk onderstreept. Ik denk dat wij allen dit doen omdat we ook weten hoe belangrijk cultuurparticipatie op jonge leeftijd ook is om ook op latere leeftijd cultuurparticipant te kunnen zijn. Het zou dus jammer zijn dat het effect van de maximumfactuur net is dat die participatie achteruitgaat.

De initiatiefnemers van dit onderzoek – de Vereniging Vlaamse Cultuur- en gemeenschapscentra vzw (VVC) en Lokaal, Cultuur en Steunpunt (LOCUS) – pleiten niet voor de afschaffing van de maximumfactuur, maar wel voor een bijsturing van het beleid. Ze willen samen met de ministers en alle betrokkenen nadenken over hoe een volwaardige kunst- en cultuureducatie op school kan worden gerealiseerd binnen het gelijkekansenonderwijs. Dat is een mooie intentie, maar die – zacht uitgedrukt – nogal vaag blijft.

De VVC vraagt om een grondig gesprek over deze cijfers in de context van hun eigen beleidsintenties: betere kunst- en cultuureducatie in het leerplichtonderwijs, verhoging van de culturele competenties, cultuurparticipatie enzovoort. De woorden en de doelstellingen zijn ons vertrouwd. De cultuurcentra pleiten voor een financieel, inhoudelijk en ondersteunend stimuleringsbeleid vanuit de Vlaamse overheid inzake cultuureducatie in het leerplichtonderwijs.

Ik ben al ongeveer 10 jaar betrokken bij gesprekken, ook met Onderwijs, om te proberen om cultuur een actievere plaats te geven in het leerplichtonderwijs. Ik moet zeggen dat het tot nu toe zeer weinig effect heeft gehad. Het blijven duidelijk twee gescheiden werelden die elkaar maar moeizaam vinden.

Minister, bent u zich bewust van dit effect van de maximumfactuur, namelijk van de dalende participatie? Deze daling, die haaks staat op de beleidsdoelstelling van stijgende cultuurparticipatie, moet volgens mij dringend worden gekeerd. Hoe denkt u vanuit uw bevoegdheid een kentering tweeweg te kunnen brengen? De cultuurcentra zeggen dat ze niet tegen de maximumfactuur zijn. Ik ben zelf ook niet tegen de maximumfactuur. Dat betekent dat er ofwel een mentaliteitsverandering moet plaatsvinden in de hoofden van de

schooldirecties, zodat ze cultuur hoger op de ranglijst van bestede budgetten zetten, ofwel moet u iets extra doen, anders blijft er een daling. Kunt u vanuit de cultuurbudgetten hier niet op inzetten? Hoe denkt u cultuureducatie in het kleuter- en lager onderwijs een grotere rol te laten spelen?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Voorzitter, minister, collega's, ik denk dat iedereen de bekommernissen van collega Caron deelt. Ik kan als schepen voor Toerisme ook getuigen dat ik vanuit dezelfde invalshoek wordt geconfronteerd met vragen van leerkrachten die echt geëngageerd en gemotiveerd zijn om cultuurparticipatie van kinderen te verhogen, om verminderde tarieven of gratis toegangskarten voor evenementen, rondleidingen enzovoort. Ook de steden en gemeenten worden met die vragen geconfronteerd. Men zal, eventueel via de Vereniging van Vlaamse Steden en Gemeenten (VVSG), in overleg moeten gaan met de steden en gemeenten om tot een oplossing te komen.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Voorzitter, minister, ik sluit me ook graag aan. Deze bekommernis leeft ook heel erg in de commissie voor Onderwijs. Op beide flanken wordt er dus regelmatig over het probleem gepraat.

De daling aan cultuurparticipatie doet zich vooral bij de kleuters voor. Volgens de cijfers van VVC en LOCUS zou het om ongeveer 21 percent gaan, in vergelijking met de situatie voor de maximumfactuur. Eigenlijk is dat des te jammer omdat we in Vlaanderen over een zeer rijk en gediversifieerd kunst- en cultuureducatief aanbod beschikken. Dat aanbod is niet verminderd, maar gelijk gebleven. Het aanbod blijft kwalitatief stijgen, en desondanks daalt de participatie van vooral kleuters, maar ook van kinderen van de lagere school.

Ik heb een schriftelijke vraag gesteld aan de minister van Onderwijs. Hij is bezig met een evaluatie van de maximumfactuur. Hij zei me dat het Steunpunt Studie- en Schoolloopbanen dit najaar de resultaten van een evaluatie zal bekendmaken. Het document van de VVC en LOCUS, waarop de vraag van de heer Caron gebaseerd is, is overgemaakt door de minister van Onderwijs aan dat steunpunt. In het najaar zullen we meer concrete gegevens hebben. Dan moeten we verder nagaan hoe we er een mouw aan kunnen passen.

Over het principe van de maximumfactuur bestaat een vrij brede consensus. Wat me opvalt, is wel dat het bedrag van de maximumfactuur bij de kleutertjes zeer scherp is. Ik vraag me af of een lichte verhoging van dat bedrag misschien voldoende zou zijn om een groot deel van de cultuurparticipatie door kleuters op te vangen. Ik weet het niet, maar 20 euro op jaarbasis lijkt me zeer weinig. We hoeven niet noodzakelijk de debatten over de grote principes te herbeginnen. Misschien kan de sleutel liggen in de nuchtere vaststelling dat 20 euro op jaarbasis voor de maximumfactuur te laag is.

De heer Philippe De Coene: Ik wil me namens mijn fractie even aansluiten. Het stemt me gelukkig dat de heer Caron, zelfs al heeft hij het over het effect van de maximumfactuur, zelf zegt dat hij dat met enige voorzichtigheid doet. Zoals de heer Delva zegt, is er een evaluatie over het concept van de maximumfactuur lopende. De resultaten zullen bekend zijn in het najaar. Toen men dat toch wel zeer vernieuwende concept invoerde, was men van meet af aan bereid om, waar nodig, aan zelfkritiek en aan verbetering te doen.

De cijfers leren ons dat ter compensatie van de maximumfactuur alleen al voor het basisonderwijs op recurrente basis 80 miljoen euro extra is uitgekeerd. Dat is nooit gezien! Bij het begin van de vorige legislatuur werd een kind in het basisonderwijs door de gemeenschap gedoteerd met 421 euro. Op het einde van de legislatuur, met inachtneming van de compensaties voor de maximumfactuur, was dat gestegen tot 655 euro. Dat is een stijging van om en bij de 55 percent extra bij wat er al was.

Bij zo'n evaluatie moeten we niet enkel zeer terecht de vaststelling maken dat culturele centra en podiumactiviteiten allerhande minder het publiek trekken waar we vandaag over spreken. Voornamelijk moet er een inwendig onderzoek gebeuren. Dat is ook de ambitie van de evaluatie. Wat gebeurt er met meer middelen? De school krijgt objectief – niemand kan dat weerleggen – opmerkelijk meer middelen dan vroeger. Meer nog: het gaat niet over gemiddelden, maar over elke school in Vlaanderen. Er zijn er die veel meer hebben gekregen of een beetje meer, maar ze hebben allemaal meer gekregen. Opvallend is dat bepaalde eindbestemmingen, zoals de culturele centra en musea, vaststellen dat ze deze generaties niet meer binnen krijgen en zich afvragen waaraan dat te wijten zou zijn.

Ik heb ooit een stuk gelezen in een lokale krant dat de maximumfactuur een schande was. Ik vond het een schande dat die mens dat moest ondergaan. Vanuit mijn rechtvaardigheidsgevoel heb ik een bijzonder boze brief geschreven naar de minister van Onderwijs, die mij heeft geantwoord hoeveel die school de laatste jaren meer had gekregen. Dan heb ik de directeur gevraagd waar dat naartoe was en men had zichzelf iets meer comfort toegemeten. Het was niet gegaan naar waar het moest.

Zoals de heer Delva zegt, is dit een debat dat in eerste instantie in de commissie Onderwijs moet worden gevoerd. Misschien moeten er richtlijnen worden ontwikkeld bij het concept van de maximumfactuur. De heer Delva heeft gelijk dat misschien ook het delicate debat moet worden gevoerd over de hoogte van de maximumfactuur. Ik pleit voor voorzichtigheid, zeker als men partiële informatie heeft. Voornamelijk pleit ik ervoor dat er een bijzonder hard en openhartig onderzoek komt naar de interne besteding van middelen.

De heer Caron heeft gewezen op een tweede effect. In het kader van de participatie-inspanningen hebben de aanbieders van activiteiten de entreprijs zelf verlaagd. Het zijn betekenisvolle verlagingen. Als je de twee samen neemt, meer dotatie voor elke school en een verlaging van de prijs, stel ik vast dat men voor de maximumfactuur enorm veel gevraagd heeft aan die ouders om die bus te kunnen krijgen. En als ik de prijs ken van een bus, heeft men enorm veel bussen de gang op gejaagd. Ik zou dat zeer nauwkeurig onderzoeken. Ik deel de bekommernissen om het onderwijs zo toegankelijk mogelijk te houden en om de cultuurparticipatie zo open en zo attractief mogelijk te houden.

Minister Joke Schauvliege: Collega's, we worden er allemaal over aangesproken. Ook ik ben de laatste maanden veel gecontacteerd over de maximumfactuur en het al of niet besteden van bijkomende bedragen aan cultuurparticipatie. Het klopt dat de minister van Onderwijs bezig is met een evaluatie van de maximumfactuur. Ik denk dat men alle effecten in kaart zal brengen, dus zeker ook die met betrekking tot cultuurparticipatie. Ik ben ervan overtuigd dat dat voldoende zal worden meegenomen.

Ik heb begrepen dat het bij de evaluatie de bedoeling is dat ook de culturele stakeholders zelf hun inbreng kunnen doen. Ik meen dan ook dat het rapport van VVC en LOCUS heel belangrijk is en moet worden ingebracht in het debat over en de evaluatie van de maximumfactuur. We kunnen er niet naast kijken. Er is een duidelijke daling sinds 2008.

Wat betreft de dalende cultuurparticipatie van het kleuter- en lager onderwijs, zijn er wel cijfers, maar een echt sluitend en duidelijk antwoord is daar nog niet op. Hoe komt dat? Er worden al heel wat inspanningen gedaan waardoor scholen naar voorstellingen kunnen gaan tegen heel voordelige prijzen. Er is op veel plaatsen bijvoorbeeld een ticketprijs van 1 euro. En toch daalt de participatie vanuit de kleuter- en lagere scholen.

Er is ook verwezen naar het vervoersprobleem. De bustarieven zijn inderdaad gestegen, maar aan de andere kant stellen we vast dat meer en meer gemeenten en centra ter plaatse gaan en aanbieden om zelf naar een school of buurtcentrum te gaan. Dat aanbod is er dus, maar blijkbaar wordt daar geen gebruik van gemaakt.

Het is niet aan mij om te oordelen of schooldirecties al dan niet cultuurminded zijn. Is er een mentaliteitsverandering nodig? Er is in elk geval iets nodig. We moeten ervoor zorgen dat er

voldoende cultuur aan bod komt in het onderwijs. Ik heb geregeld overleg met minister Smet, en we gaan dat nog wat intenser maken, om die culturele competentie meer plaats te geven in het onderwijs.

In de laatste vraag van de heer Caron werd verwezen naar een prominentere plaats voor cultuureducatie in het kleuter- en lager onderwijs. Uiteraard speelt de culturele sector zelf een cruciale rol bij het opbouwen van culturele competentie door kinderen en jongeren, binnen een formele leercontext, maar ook daarbuiten. Er is momenteel een zeer rijk en gediversifieerd kunst- en cultuureducatief aanbod voor kinderen, jongeren en volwassenen. Het is nog nooit zo groot en zo ruim geweest. Ik blijf dat ook verder ondersteunen. De cultuureducatieve organisaties en werkingen gericht op kinderen en jongeren zijn, afhankelijk van hun regelgevend kader of hun missie, actief binnen de schooltijd of soms zelfs erbuiten.

U weet, mijnheer Caron, dat ik gestart ben met het Cultuurforum. Op 7 juni mogen we de conclusies daarvan verwachten. Een van die ateliers is bezig rond cultuurcompetentie. Ik denk dat daar heel zinvolle dingen uit zullen komen.

Wat de discussie over de maximumfactuur betreft, klopt het dat scholen een pakket bijkomende middelen hebben gekregen en dat het hun missie is om dat mee in te brengen. We zien dat probleem overigens niet alleen bij scholen. Sinds een aantal middelen van Cultuur via het Gemeentefonds aan de lokale besturen worden overhandigd – ik denk bijvoorbeeld aan de culturele infrastructuur die daarmee zou moeten worden betaald – verdrikt dat bij veel lokale besturen in de grote pot en wordt dat eigenlijk niet meer aan cultuur besteed. We moeten er aandacht voor hebben dat die middelen daar wel aan worden besteed.

Ik denk dat dit eerder een opdracht is voor Onderwijs. Er moeten inderdaad misschien richtlijnen zijn over hoe die middelen moeten worden besteed.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Minister, ik denk dat we met heel veel mensen hier dezelfde bekommernis delen, die ook op dezelfde principes gebaseerd is. In die zin ben ik blij met het antwoord. Ik kan alleen maar aandringen op dat overleg met uw collega en om daar genoeg op te wegen. Cultuur is in dat geval het kleine zusje van het grote Onderwijs.

Ook met wat de commissievoorzitter en de overige sprekers hebben aangebracht, kan ik in belangrijke mate meegaan. Het is goed dat de sector insteken levert, maar het is ook goed dat wij het in deze commissie Cultuur ook eens hardop zeggen. Dit gaat niet over de problematiek van de peperdure wintersportvakanties in het lager onderwijs, voor zover men daar al dan niet dezelfde, uit mijn toon vast te stellen kritische houding tegenover aanneemt. Dit gaat over fundamentele bouwstenen van de opvoeding en van de school. Cultuureducatie moet absoluut en in belangrijke mate aanwezig zijn, zeker bij die kinderen die al in een ouderlijk milieu opgroeien waar cultuur niet het eerste aandachtspunt is of aan tafel bij het middagmaal geen onderwerp is van gesprek.

Het is niet op te maken uit de studie van VVC en LOCUS, maar ik wil bijzondere aandacht vragen voor de problematiek voor wat ik de wat meer rurale gebieden zou noemen. De extra kost van het vervoer is volgens mij wel degelijk een factor. Het zou bijvoorbeeld interessant zijn om te weten of er een verschil is in participatiedaling bij scholen die cultuurvoorzieningen te voet kunnen bereiken. Hetzelfde geldt voor een deel ook voor schoolzwemmen. Ik merk dat daar hetzelfde patroon speelt. Scholen die een bus moeten inleggen om te gaan zwemmen, gaan het schoolzwemmen sneller schrappen. Zo eenvoudig is het.

Minister, u hebt gepleit voor het oormerken van cultuurbiljetten van de Vlaamse overheid bij de gemeentelijke dotaties.

De voorzitter: Dat was een vaststelling.

De heer Bart Caron: U hebt vastgesteld dat sinds de geormerkte budgetten voor culturele infrastructuur in de globale pot van het Gemeentefonds zijn terechtgekomen, de aandacht voor de culturele infrastructuur op het lokale niveau achteruit is gegaan. Tegelijk is het een pleidooi om bij de interne staatshervorming en de administratieve vereenvoudiging die ook uw regering voor ogen heeft, erover te waken dat de niet-harde of immateriële sectoren van het beleid niet ondergesneeuwd raken. Zo niet, zal uw opvolger op dat vlak in nog moeilijkere papieren zitten.

De heer Philippe De Coene: Indien het waar zou zijn dat de maximumfactuur ertoe leidt dat er een daling is van de participatie met nog extra geld, wat is het dan als er geen maximumfactuur is en ook extra geld? U hebt onmiddellijk gezegd dat het voor het secundair onderwijs niet is gedaald en niet is gestegen: het is hetzelfde gebleven. Het secundair onderwijs heeft in dezelfde beleidsperiode netto 26,8 percent meer middelen gekregen. Er was een stijging van 735 euro naar 928 euro. Blijkbaar is er met veel meer middelen geen omslag naar meer cultuurparticipatie. Dat is een indicatie die tot de verbeelding zou moeten spreken.

De heer Bart Caron: U haalt terecht een moeilijk punt aan. Bij heel veel leerkrachten is cultuur het zwakke broertje. Als ik aandrang op stevig overleg met minister Smet, dan is dat omdat wij de scholen ervan moeten overtuigen te investeren in cultuur. Dat is mijn zorg. Het lijkt gemakkelijker te investeren in computers of in meer comfort dan in cultuur. Ik wil scholen niet betuttelen, maar ik zou het wel appreciëren indien een klein deeltje van de extra ingezette middelen terecht zou komen in die cultuureducatie. Daar moeten we vanuit deze commissie voor pleiten.

De vaststelling die u doet, minister, is trouwens een beetje pijnlijk uit hoofde van de scholen zelf. Voorzitter, u zegt dat de scholen cultuur niet bovenaan hun prioriteitenlijstje zetten als het gaat over parascolaire activiteiten. Dat maakt me een beetje ongerust. Ik wil echter niet te snel oordelen. Het onderzoek zal voor meer duidelijkheid zorgen.

De voorzitter: De heer Delva heeft het woord.

De heer Paul Delva: Er is veel gezegd over bijkomende middelen voor de scholen en de aanwending daarvan. We moeten de evaluatie van de maximumfactuur afwachten. Ik veronderstel dat een deel van het document dat wordt voorbereid, over die bijkomende middelen gaat. Het is niet evident te bepalen waarvoor die moeten worden aangewend. Scholen krijgen geen bijkomend geld voor één welbepaalde opdracht.

Voor een aantal scholen zou cultuur niet de eerste zorg zijn. We weten allemaal dat we immens veel van scholen verwachten. Ik kan me dan ook voorstellen dat directeurs en leerkrachten vandaag heel wat zorgen hebben over infrastructuur, gelijke onderwijskansen enzovoort. Ik kan me voorstellen dat bij een aantal scholen cultuur niet hoog op het lijstje staat. Ik betreur dat, maar ik begrijp het. Het is belangrijk dat we de evaluatie afwachten en nagaan hoe we scholen en directie kunnen aanmoedigen en stimuleren om dat wel te doen.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■

Vraag om uitleg van de heer Jean-Jacques De Gucht tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de toekomst van het Theater Taptoe

Vraag om uitleg van de heer Sas van Rouveroy tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over Theater Taptoe in Gent

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Recent raakte het nieuws bekend dat het Gentse theatergezelschap Theater Taptoe genoodzaakt wordt om op te houden te bestaan. Het is niet alleen bekend in Oost-Vlaanderen, zelfs niet alleen in Vlaanderen, maar ook internationaal. Het bewijs daarvan is dat deze theatermensen driemaal cultureel ambassadeur van Vlaanderen zijn geweest. Op dit moment treden ze op in Lissabon en Berlijn. In totaal zullen ze in meer dan 25 landen opgetreden hebben, wat weinig theaters hun voordoen.

Binnenkort is dit stof voor de geschiedenisboeken, want sinds 1 januari 2010 viel de Vlaamse betoelaging weg. Dat was een plotse beslissing die geen geringe gevolgen blijkt te hebben. Zo zijn reeds acht medewerkers ontslagen en eind mei loopt het contract af van nog eens vijf andere. Tot eind mei kan Theater Taptoe nog optreden, maar dat is enkel bij de gratie van de stad Gent, die in een overbruggingskrediet voorzag.

Los van het opdoeken van het gezelschap is nog niet alles geregeld. Er moet immers nog een oplossing worden gevonden voor de oprichter en voor de technisch en de artistiek verantwoordelijke. Voor hen is immers nog een sociaal passief van 150.000 euro nodig. Tot heden is er nog geen enkele zekerheid of dat bedrag ook effectief zal kunnen worden uitbetaald. Dat heeft tot resultaat dat de vzw Taptoe in vereffening dient te gaan en het culturele erfgoed te gelde moet worden gemaakt, en dit na 42 jaar. Dat is ouder dan ik zelf ben, dat betekent toch iets.

Minister, ziet u nog enige kans dat Theater Taptoe kan blijven bestaan? Staat u ten gronde achter de beslissing om het gezelschap niet langer financieel te ondersteunen? Staat u achter het feit dat dit van het ene op het andere moment gebeurde? Bent u bereid om u garant te stellen voor het sociaal passief ten bedrage van 150.000 euro?

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Ik sluit me uiteraard aan bij de vraag van Jean-Jacques. Ik heb nog volgende bedenking, minister.

Stel: de subsidiënt, in dit geval Vlaanderen, verstrekt subsidies aan een culturele instelling en die subsidie is wezenlijk. Het gaat niet over een aanvulling in de marge, het gaat over het bestaan van de instelling. De subsidiënt heeft bij de uitkering van die subsidie niet als voorwaarde gesteld dat de middelen enkel naar de werking en investeringskosten zouden gaan, en niet naar de lonen. De gesubsidieerde instelling kon en heeft met de middelen lonen betaald. De subsidies werden langjarig toegekend, niet 1 jaar of 2 jaar, geen 5 jaar, maar gedurende decennia.

Ik kan de beslissing van de subsidiënt niet meer in vraag stellen, daarvoor is het te laat. Het pleit voor Jean-Jacques dat hij u vraagt of u Taptoe nog in leven kunt houden. Ik sluit me daarbij aan, maar ik vrees het ergste.

Ik keer terug naar mijn hypothese. Als u daar inderdaad niet kunt op ingaan, en de subsidiënt besluit om de subsidiëring stop te zetten, met een overgangsfase en enige begeleiding zoals hier is gebeurd, dan ontsnapt de subsidiënt, Vlaanderen dus, niet aan zijn verplichtingen om ook het sociaal passief uitputtend te financieren. Het gaat om een artistiek directeur die 42 jaar in die functie zit. Het gaat over een technisch directeur die 32 jaar in dienst is. Deze mensen zitten aan het einde van hun carrière. Dat maakt hen kwetsbaar. Alle 50-plussers zijn kwetsbaar als ze hun baan verliezen, maar dat is zeker in de cultuursector het geval. Als u de beslissing om de kaars van Theater Taptoe uit te blazen, niet terug kunt draaien, kunt u dan minstens uw verplichtingen, of die van de Vlaamse Gemeenschap, opnemen en het sociaal passief uitputtend financieren? Zo hoort het ten opzichte van de mensen die in vooropzeg staan: hun sociale rechten moeten verzekerd zijn.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Minister, ik ken het dossier van Theater Taptoe natuurlijk, ik kom uit Gent. Ik sluit me aan bij de vraag.

De heer De Gucht vermeldde het al, de stad Gent heeft Taptoe al behoorlijk ondersteund. Die steun bedroeg ongeveer 200.000 euro. Dat is niet min. Ik denk dat ze aan hun limiet zitten. Ook de directeur, de bezieler, van Theater Taptoe verklaart dat de stad Gent al meer gedaan heeft dan ze moet doen. Zoals de heer van Rouveroi al zei, als het doek gevallen is, moeten we een sociaal bloedbad vermijden. Als Carrefour of Opel sluit, staat iedereen op de barricade. Als dat in de culturele sector gebeurt, beweegt er blijkbaar weinig. Het gaat misschien om slechts drie mensen, maar voor iemand die al 42 jaar in dienst is, is dit ook een sociaal bloedbad.

Minister, de verantwoordelijkheid ligt nu bij u. De Vlaamse Gemeenschap moet dit dossier opvolgen en proper afsluiten. Ik vraag daarom om na te gaan of het mogelijk is dat bedrag van 150.000 euro toe te kennen. Misschien ben ik naïef. Ik ken het theater al jaren. U was zelf aanwezig, naar aanleiding van de opening van de Gentse Feesten. Die mensen zijn echt beziel. We kunnen het doek toch niet zomaar laten vallen zonder daarbij rekening te houden met de betrokkenen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: Voorzitter, collega's, voor alle duidelijkheid wil ik vooraf zeggen dat ook ik uw mening deel en het einde van Theater Taptoe een pijnlijke kwestie vind, zeker voor de stichter en alle medewerkers die gedurende meer dan 40 jaar een prachtig artistiek palmares hebben gerealiseerd, gewaardeerd in binnen- en buitenland. Mijnheer De Gucht, mijnheer van Rouveroi, ik denk dat de geschiedenis haar rechten heeft. U spreekt elkaar een beetje tegen: de ene zegt dat het abrupt is gebeurd, de andere zegt dat het is begeleid. Sta me toe om een en ander toch duidelijk te schetsen. Als oud-schepen van de stad Gent, mijnheer van Rouveroi, weet u perfect wat er is gebeurd en hoe de relatie tussen de Vlaamse overheid en Theater Taptoe is verlopen.

Theater Taptoe werd, strikt genomen, door de Vlaamse overheid voor het laatst structureel erkend en betaald in de periode 2006-2007. Mijnheer De Gucht, als u zegt dat daar plotseling in 2010 een einde aan komt, dan wil ik dat rechtzetten. De organisatie ontving in die periode een jaarlijkse werkingssubsidie van 250.000 euro via het Kunstendecreet. Deze subsidie was toegezegd door de Vlaamse Regering, ondanks een negatief advies van de beoordelingscommissie Theater. Ze werd gemotiveerd als een kans voor Theater Taptoe om zich te herijken.

Voor de periode 2008-2009 diende de organisatie terug een aanvraag in, en dat was terecht, denk ik. Die aanvraag werd opnieuw negatief beoordeeld door de beoordelingscommissie. De minister volgde dit advies, waardoor Theater Taptoe vanaf 1 januari 2008 niet meer structureel werd erkend en gesubsidieerd via het Kunstendecreet, mevrouw Pehlivan. In het kader van het convenant lokaal cultuurbeleid met de stad Gent – daar komt de aap uit de mouw, mijnheer van Rouveroi – voorzag mijn voorganger in een eenmalige stijging van het budget met 500.000 euro ten bate van de stad Gent. Dat bedrag werd geoormerkt als een tussenkomst voor de werking van Theater Taptoe voor 2008 en 2009. Daarnaast kon de organisatie projectsubsidies aanvragen, wat ze ook deed. Met positief gevolg: in 2008 kreeg Theater Taptoe een projectsubsidie van 45.000 euro voor de productie 'De Vliegende Hollander'.

Voor de huidige beleidsperiode, die loopt van 2010 tot 2012, diende Theater Taptoe in 2008 opnieuw een aanvraag tot meerjarige subsidiëring in, nu bij de beoordelingscommissie voor het muziektheater. In 2008 had de toenmalige minister gesuggereerd om bij de commissie een vraag in te dienen. Ook deze aanvraag werd door die beoordelingscommissie negatief beoordeeld. De vorige minister volgde dit advies. Op basis van die beslissing wist Theater Taptoe dat het voor de periode 2010-2012 geen structurele subsidies meer zou ontvangen en enkel voor een projectsubsidie in aanmerking zou kunnen komen. Maar het gezelschap diende hiervoor geen aanvraag in. Op te merken valt dat de beleidsdossiers die Theater

Taptoe sinds 2006 indiende, steeds een negatief advies kregen. Ik weet dat men bij die beoordelingen kanttekeningen kan maken, maar dat stel ik gewoon vast.

Kan Theater Taptoe verder blijven bestaan? De keuze voor het al dan niet voortbestaan van Theater Taptoe is een verantwoordelijkheid van de vzw zelf, al begrijp ik dat de beslissingen inzake de subsidies ernstige gevolgen kunnen hebben voor het gezelschap zelf. Wat de subsidiëring vanwege de Vlaamse overheid betreft, moet ik vaststellen dat de organisatie de voorbije jaren signalen kreeg dat het voortbestaan van de vereniging niet verzekerd was. Zowel de toekenning van de tweejarige subsidie in de periode 2006-2007 als de niet-toekenning van een meerjarige subsidie vanaf 2008 waren signalen. Een tweejarige subsidie is volgens de memorie van toelichting bij het Kunstendecreet immers onder meer bedoeld als heroriëntering of uitstapregel.

Maar ook in het convenant dat tussen de Vlaamse overheid en de stad Gent voor 6 jaar en te beginnen in 2008 werd afgesloten, is expliciet bepaald dat de meerjarige financiering vanwege de Vlaamse overheid zou stoppen vanaf 2010 en dat Theater Taptoe nadien in uitvoering van het zesjarige convenant voor bijkomende ondersteuning op de stad Gent moest rekenen. Ik wil dat benadrukken, want blijkaar kent u dat convenant niet zo goed.

Ik verwijs uitdrukkelijk naar artikel 3, paragraaf 2 van dat convenant, voor het geval u zou twijfelen aan het feit dat de verdere ondersteuning van Theater Taptoe een zaak van de stad Gent was en dat de stad daarvoor extra middelen had gekregen – niet enkel die 500.000 euro, maar ook nog andere middelen. “Bij de uitvoering van het cultuurbeleidsplan 2008-2013 wordt speciale aandacht gegeven aan de integratie van de cultuurvoorzieningen Tinnenpot en Taptoe in het stedelijk cultuurbeleid en cultuuraanbod. De integratie wordt vertaald in specifieke doelstellingen met inbegrip van producties en projecten, beschreven in addenda 2 en 3 die integraal deel uitmaken van dit convenant.”

Ik ga naar bijlage 3, want die gaat heel specifiek over Theater Taptoe, bespreekt de inbedding binnen het Gentse cultuurlandschap en geeft zelfs een notie van de planning voor 2010-2013. Ik moet hieruit besluiten dat het wel degelijk de stad Gent is die de eerste overheidspartner moet zijn in het verhaal van Theater Taptoe. Daarin is expliciet voorzien in het convenant en dat loopt tot 2013. Ik neem daar dus akte van.

Binnen het Kunstendecreet is het voor deze beleidsperiode, 2010-2012, niet mogelijk om meerjarige middelen toe te kennen aan Theater Taptoe, die beslissing is genomen voor mij, maar de organisatie kan uiteraard projectsubsidies aanvragen.

Er werd gevraagd of ik ten gronde achter de beslissing sta om het gezelschap niet langer financieel te ondersteunen, iets wat volgens de heer De Gucht van het ene op het andere moment gebeurde. De beslissing om Theater Taptoe niet meerjarig te subsidiëren werd genomen door de vorige Vlaamse Regering en op voorstel van mijn voorganger. Deze beslissing werd genomen na een negatief advies van de beoordelingscommissie. De voorgeschreven procedures binnen het Kunstendecreet werden gevolgd. Het is niet aan mij om hierin nu nog een standpunt in te nemen, maar het klopt ook niet dat de beslissing van het ene op het andere moment zou zijn gebeurd, dat heb ik daarnet al voldoende geschetst.

Ik neem er akte van dat hier gepleit wordt voor het zich garant stellen van de Vlaamse overheid voor het sociaal passief van vzw's. De vzw-wetgeving bepaalt dat het voorzien in een sociaal passief bij dreigende stopzetting een verplichting is van het bestuur van de vereniging zelf en niet van de overheid. Ik kan mij niet garant stellen voor het uitbetalen van het sociaal passief, ik heb daar de bevoegdheid niet toe. Door dit wel te doen, zou ik bovendien een precedent scheppen dat in de toekomst aangegrepen zou kunnen worden om in gelijkaardige situaties steeds bij de overheid aan te kloppen voor steun, terwijl het bestuur hiervoor zou moeten instaan.

Ik wens er ook op te wijzen, mijnheer van Rouveroi, dat de reserveregeling van het Kunstendecreet alle mogelijkheden biedt om zich op een eventuele stopzetting van de

financiering voor te bereiden door geleidelijk bestemde fondsen voor sociaal passief aan te leggen. Dat is trouwens ook een voorwaarde.

Wil dit zeggen dat ik niets wil of kan doen? Neen, neemt u van mij aan dat ik alle mogelijkheden aan het onderzoeken ben om de precaire sociale situatie die hier is ontstaan, te verlichten. Zo heb ik ervoor gezorgd dat Theater Taptoe in 2010 uitzonderlijk nog eenmalig een enveloppenfinanciering ontvangt voor de DAC-personeelsleden. Dit betekent dat er aan Theater Taptoe een subsidie van 99.155,78 euro extra werd toegekend. Daarnaast ben ik aan het zoeken naar alternatieven voor het waardig afsluiten van Theater Taptoe, dat met zijn repertoire, zijn erfgoed en zijn creaties gedurende 40 jaar artistieke activiteit toch wel iets heeft betekend voor ons cultureel landschap.

Maar nogmaals, ik ben er mij goed van bewust dat de situatie waarin Theater Taptoe verzeild is geraakt, moet kunnen worden vermeden. In die zin pleit ik ervoor dat raden van bestuur hun verantwoordelijkheid nemen en ook zorgen voor de opbouw van een sociaal passief. Ik zal ook aan mijn administratie vragen om daar aandacht aan te besteden bij de controle van de jaarrekeningen en om desgevallend in die zin aanbevelingen te formuleren aan de kunstenuorganisaties.

Ik kan u ook nog meedelen dat ik me op basis van het convenant natuurlijk ook tot de stad Gent zal richten, met het verzoek om het convenant dat de stad afsloot met de Vlaamse overheid, verder uit te voeren.

De voorzitter: De heer De Gucht heeft het woord.

De heer Jean-Jacques De Gucht: Minister, ik dank u voor uw antwoord. Ik heb inderdaad een foutje gemaakt in het eerste stuk. Ik vraag u om inderdaad met de stad Gent in dialoog te treden over de manier waarop het beste kan worden omgegaan met de afsluiting van het sociaal passief.

De voorzitter: De heer van Rouveroij heeft het woord.

De heer Sas van Rouveroij: Voorzitter, minister, u ziet dat het goed is dat we met twee waren, want ik heb dat foutje niet gemaakt. Uiteraard ben ik een bevoorrechte getuige, weze het dat ik maar tot 1 januari 2007 schepen van Cultuur was, maar een en ander kondigde zich toen al aan en heeft zich ook geformaliseerd via adviezen en besluitvorming van de Vlaamse Regering. Het is inderdaad een proces, maar daarbij moet u toch goed beseffen dat wanneer Taptoe voor de eerste keer werd geconfronteerd met negatieve adviezen, met een waarschuwing en met wat u “een nood tot herijken” noemt, het gedurende een jaar of twee ook heeft geprobeerd om dat te doen, maar dat is vruchteloos gebleken.

In de periode dat Taptoe heeft geprobeerd zich te aligneren met de verzuchtingen van de commissie en van hen die het schijnbaar beter wisten in Brussel, heeft het niet de intentie gehad om af te bouwen. Dat is logisch en dat konden we ook niet verlangen, want je kunt geen gas geven en remmen tegelijkertijd. Er ging, achteraf bekeken, tijd verloren, maar dat is niet het geval terwijl men bezig is. Natuurlijk, als je dan in 2008-2009 komt en je kijkt achterom en je ziet dat er andermaal negatieve adviezen zijn en dat er inderdaad weinig of geen hoop meer is – wat ik betreurt en ik ben het trouwens niet eens met die adviezen, maar net als u zullen we ze moeten acteren als vaststaand –, dan pas ontstaat de nood en ook de handeling om af te bouwen, en al bij al is het dan relatief kort dag. Dat is mijn eerste vaststelling.

Een tweede vaststelling is dat u heel terecht verwijst naar de verplichtingen die de stad Gent in de diverse contracten, convenanten en het beleidsplan heeft opgenomen, tot de laatste euro en naar mijn aanvoelen ook tot voorbij de laatste euro. Ik denk dat we meer doen dan strikt is afgesproken. Het is dus niet zozeer de stad Gent die hier zou falen – als er al sprake zou zijn van falen.

Minister, u hebt volgens mij één belangrijke zin gezegd: “Waardig afsluiten”. Er zitten twee woorden in: waardig en afsluiten. Als het de bedoeling zou zijn van Theater Taptoe om door te gaan, dan is dat een zaak van de stad Gent. Dat heeft de Vlaamse Gemeenschap duidelijk gemaakt. De besluitvorming is achter de rug, en u hebt het begeleid gedurende een bepaalde termijn. Als het de wens zou zijn van de vzw om door te gaan, dan zal de stad Gent ook betalen, maar het is niet de wens. Het gaat over afsluiten. Het is een eindigend verhaal. Het heeft niet te maken met het feit dat de stad het niet zou zien zitten en hen zou aanzetten om te stoppen, maar het heeft te maken met een kritische omvang of een kritische schaal die er nu niet meer is. Vlaanderen was de enige partner die het Theater – want het is toch een icoon als het gaat over figurentheater – voldoende geld kon geven om die schaal te garanderen. Het is niet meer dan dat. Die schaal kan niet meer worden ondersteund, zelfs niet meer door een grootstad als Gent. Ik zeg graag grootstad, maar ook daar zijn de middelen eindig, zeker als het gaat over cultuur, want de vragen zijn omvangrijk. Dat geldt natuurlijk ook voor Vlaanderen. Die kritische schaal is er dus niet meer, het gaat dus met andere woorden over afsluiten.

Zo eindig ik met het woord ‘waardig’. Het woord ‘waardig’ overstijgt het juridische, misschien soms zelf het politiek correcte. Het gaat hier over die drie trouwe dienaars van cultuur voor wie op dit ogenblik het sociaal passief niet meer beschikbaar is. Ik hoor u graag zeggen op het einde: “Ik zoek nog wat mogelijk is”. Ik heb een opening gehoord. Volgens mij zeer eerbaar, want binnen de vzw is er heel wat patrimonium, materieel en zelfs immaterieel patrimonium. Bij het afhandelen van deze icoon – die inderdaad in de geschiedenisboekjes zal eindigen – kan de Vlaamse Gemeenschap misschien een soort dotatie geven via de overname van dat erfgoed zodat het wordt behouden. Daarin kan misschien de financiering worden gevonden, want een euro is een euro. Als die wordt gebruikt voor het sociaal passief en voor het afronden van het bestaan van Theater Taptoe, dan is iedereen tevreden. De Vlaamse Gemeenschap krijgt iets. Ze schept geen precedent, want ik begrijp dat u zegt dat er een gevaarlijk precedent dreigt te ontstaan.

Maar goed, ik blijf hoopvol achter, ook in naam van Theater Taptoe.

De voorzitter: Mevrouw Pehlivan heeft het woord.

Mevrouw Fatma Pehlivan: Voorzitter, minister, als Gentenaar heb ik het dossier ook opgevolgd. Het klopt natuurlijk dat het niet van vandaag op morgen is ontstaan.

Wat ik ook heb genoteerd, is ‘waardig sluiten’. Het gaat over drie mensen, over de bezielers van het eerste uur van Theater Taptoe. Minister, we zouden voor hen toch een oplossing moeten vinden, samen met de lokale overheid. Het is duidelijk dat de stad Gent al heel veel heeft gedaan. Waardig afsluiten dus, zodat we het hier ook kunnen afsluiten.

De heer Philippe De Coene: Collega’s, ik zou ook nog graag op een waardige manier iets willen zeggen. Ik heb begrip zowel voor het standpunt van de minister die zegt dat ze met een situatie wordt geconfronteerd, maar ook voor de redenering die de heer van Rouveroi opbouwt.

Het is allemaal begonnen bij een waarschijnlijk oprechte beoordeling van een waarschijnlijk oprechte commissie. Ongetwijfeld. Het resultaat is dat een stuk erfgoed na lange jaren en na zoektochten om het op andere manieren te organiseren, eindigt met het verdwijnen van dit theater. Ik ben niet van Gent of van Oost-Vlaanderen, maar ik ken de waarde van dit initiatief en van de verschillende mensen die in dit initiatief hebben gewerkt.

Ongetwijfeld zal het zo zijn dat de eerste beoordelingen die minder gunstig waren – ze waren waarschijnlijk niet de grote verkenner van de cultuur, ze waren niet heel vernieuwend –, wel waar kunnen zijn. Maar moeten ze daarom dan verdwijnen? Ik heb er mijn twijfels over. De stad Gent heeft in samenwerking met de Vlaamse Gemeenschap een nieuwe samenwerking opgezet in het kader van een stadsconvenant. Inderdaad, dat kan lukken voor een tijd, maar je kunt niet in lengte van jaren zo’n gezelschap, zelfs als grote stad, blijven dragen. Dan heb je

een passief. Maar het zou jammer zijn dat als het theater al zou moeten verdwijnen, het erfgoed ook nog eens zou verdwijnen. Dat mogen we niet laten gebeuren. Het biedt misschien wat soelaas om een factuur te betalen, maar het zou nuttig zijn om dat erfgoed te koesteren en indien het kan, ook te ontsluiten.

Ik heb de correspondentie in het dossier doorgenomen. Ik heb gezien dat de minister en haar mensen al ten dele voor een oplossing voor het sociaal passief hebben gezorgd. Er zijn dus inspanningen aan alle kanten gebeurd. Dit soort dossier is bij wijlen ook een emotioneel dossier. Ik sluit me aan bij de vorige sprekers: het is zo al erg genoeg, het zou nog erger zijn mocht het voor die betrokken mensen nog op een erge manier eindigen ook. Misschien moeten we op alle beleidsniveaus en over de partijgrenzen heen zoeken naar een goed einde van het verhaal, als dat al kan, voor de drie betrokken mensen. Laat ons proberen de herinnering aan wat die mensen hebben opgebouwd op 40 jaar zo goed mogelijk te koesteren. Dan hebben we toch dat gedaan.

De heer Bart Caron: Ik vind het een goed voorstel van de heer van Rouveroi en van u. Ik wil de nadruk leggen op wat de minister heeft gezegd over het sociaal passief. Ik ben zelf bestuurder-voorzitter van een viertal kunstorganisaties. Ik ben verantwoordelijk voor vijftien mensen personeel, en ik moet dus ook op dit soort dingen letten. Ik vind het een verantwoordelijkheid van de vzw's, van de werkgevers, om hun personeel correct te behandelen.

Zoals de heer van Rouveroi zegt, zou doorgaan een gevaarlijk precedent scheppen. Dan worden de kosten of de lasten doorgeschoven naar de overheid. Dat kan niet de bedoeling zijn. Een organisatie moet zelf haar voorzorgen nemen om het sociaal passief voldoende hoog op te bouwen of op tijd te ageren in subsidieperiodes. Er is voor de kunsten in Vlaanderen een mooie som geld. Daardoor moet de mogelijkheid bestaan voor organisaties om die voorzorgen te nemen.

Ik oordeel niet over dit concrete geval. Er kunnen altijd omstandigheden zijn die ertoe hebben geleid dat die voorzorg niet genomen is. Het moet wel een aandachtspunt zijn. Ik geef u daarin 100 percent gelijk, minister, zelfs als het je als organisatie belet om net iets meer te doen. Wat je voor het sociaal passief aan de kant moet zetten, is vaak net wat je graag zou willen investeren.

Je zit met periodes van 2, 3 of 4 jaar. Je kunt dus niet zoals in andere sectoren rekening houden met anciënniteiten van 15, 20 of 42 jaar. De subsidieperiodes zijn korter. In bepaalde gevallen zijn de opzegperiodes langer dan de subsidieperiodes. Het kan niet zijn dat de overheid dat allemaal moet garanderen. Dat zou ook geen gezonde situatie zijn. Ik pleit in dit concrete geval voor de oplossing, maar ik zou graag hebben dat het een les is voor de kunstensector dat die professioneel en zakelijk moet zijn.

De voorzitter: De heer Wienen heeft het woord.

De heer Wim Wienen: Ik wil me aansluiten bij de voorzichtige stelling van de heer Caron. Als Vlaamse overheid moeten we opletten dat we geen te groot precedent scheppen. Uiteraard is het belangrijk om het erfgoed te ontsluiten, mijnheer van Rouveroi. Maar we mogen geen precedents scheppen ten opzichte van andere kunstengroepen en theatergezelschappen. Dan komen we in een straatje zonder einde.

De voorzitter: Ik denk niet dat de heer Caron dat heeft gezegd.

De heer Wim Wienen: Ik denk het wel. Als ik hem goed begrepen heb, zegt hij dat het niet de taak is van de overheid om het sociaal passief over te nemen als het misloopt.

De heer Philippe De Coene: Inderdaad. De vzw Taptoe beschikt over een opgebouwd patrimonium met een zekere erfgoedwaarde. De vraag is of dat erfgoed op een bepaalde manier verdisconteerd kan worden. Dat kan via een operatie met de overheid, maar dat hoeft niet.

Na de verantwoordelijkheid te hebben gekregen via het stadsconvenant, toen men de bui zag hangen en er opnieuw negatieve beoordelingen waren, heeft de stad Gent de voorzitter van de vzw meermaals gezegd om in het sociaal passief te voorzien. Toen is vastgesteld dat het er niet was. Na alle andere inspanningen, het ter beschikking stellen van de Bijloke en de repetitieruimte van de Berg van Barmhartigheid, is er nog eens 200.000 euro gegeven voor dat passief. De vzw, die nochtans geleid wordt door mensen die het zouden moeten weten, heeft dat niet gedaan. We zoeken naar een oplossing die noch een slecht precedent is, noch niet koosjer zou zijn.

De heer Wim Wienen: Ik pleit enkel voor voorzichtigheid.

De heer Philippe De Coene: Mocht je een curator aanstellen, die zou direct hetzelfde doen. Die zou kijken wat daar nog is van patrimonium en vragen of er iemand geïnteresseerd is.

De heer Bart Caron: De geschiedenis van Theater Taptoe is waardevol genoeg. Ze zijn de grondleggers van het professionele figurentheater in Vlaanderen. Artistieke smaken evolueren. Dat merk je ook aan de uitspraken van de beoordelingscommissie. Dat doet niets af aan wat ze hebben opgebouwd, maar soms schuift iets op van actieve kunst naar erfgoed.

De heer Philippe De Coene: Soms is het omgekeerd. Kijk naar lounge. Dat is van de jaren zeventig. Het nieuwe Poolse marionettentheater is geïnspireerd door hetzelfde als waar Taptoe mee begonnen is. Die dingen keren terug.

De heer Bart Caron: Ik zag zaterdag Buscemi optreden. Dat was gebaseerd op jazzmelodieën uit de jaren dertig en veertig.

De heer Philippe De Coene: De vraag is filosofisch of de beoordelingscommissie te vroeg was of te laat.

De heer Bart Caron: Ik wil enkel benadrukken dat het werk van Taptoe waardevol was en dat het niet verloren mag gaan.

Minister Joke Schauvliege: Ik ben blij dat de heer van Rouveroy de feiten correct weergeeft, wat niet van iedereen kan worden gezegd. Daarom stond ik er ook op om alles in zijn juiste context te plaatsen.

Ik heb mij niet uitgesproken over de beoordelingscommissie. Ik heb hier gewoon sec de geschiedenis geschetst. Er zijn verschillende negatieve beoordelingen geweest. We kunnen ons daar allemaal vragen bij stellen, maar het was zo. Er is een beslissing op gevolgd die ik niet zelf heb genomen, maar waar ik nu inderdaad op word aangesproken. Ik heb in mijn antwoord gezegd dat ik naar een waardige oplossing en een waardig einde zoek voor Taptoe, want de manier waarop het nu zou gebeuren, is niet waardig en niet goed en zeker niet menselijk verantwoord. Het gaat hier immers ook over de stichter. De heer Caron heeft daar al naar verwezen, en hij heeft daar een punt.

Ik heb ook verwezen naar het erfgoed. Daar is volgens mij een mogelijkheid om op een waardige en elegante, maar ook wettelijke manier een oplossing te vinden, om budgettaire iets te kunnen doen om dat sociaal passief op te vangen. Ik denk bijvoorbeeld aan Het Firmament. Er zijn zeker mogelijkheden tot samenwerking. Dat neemt niet weg dat er in het verleden een aantal afspraken zijn gemaakt. We moeten dat eens duidelijk op een rijtje zetten.

Er is in deze commissie al een aantal keren gepraat over de beoordelingscommissies. Zijn die adviezen nu goed of niet? Ik kan alleen maar vaststellen dat de beoordelingscommissies intussen al behoorlijk gewijzigd zijn. Het zijn niet altijd dezelfde mensen die daar blijven zitten. Er is al heel wat verloop geweest.

Er is in het Kunstendecreet in een regeling voorzien, en die is hier mijns inziens correct toegepast, los van de beoordeling van het werk en dergelijke. Het is ook een feit dat er een convenant is afgesloten met de stad Gent, waar dan de verplichting van 2013 in staat. De heer van Rouveroy heeft dat ook correct verwoord: de vzw heeft op een bepaald moment zelf

gesteld dat men ermee zou stoppen, en dan is men geconfronteerd met dat sociaal passief. Het heeft dus geen zin om hier te zeggen dat de Vlaamse overheid schuld treft. Het is een samenloop van omstandigheden, waar we nu allemaal samen een oplossing voor proberen te vinden.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

– *De heer Paul Delva treedt als waarnemend voorzitter op.*

■

Vraag om uitleg van de heer Bart Caron tot mevrouw Joke Schauvliege, Vlaams minister van Leefmilieu, Natuur en Cultuur, over de website UiTinVlaanderen.be

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Voorzitter, minister, collega's, eind vorige maand vierde de website UiTinVlaanderen.be, een initiatief van CultuurNet Vlaanderen, zijn eerste verjaardag. Een reden tot feesten, zeker ook wanneer er gekeken wordt naar de resultaten van de enquête die de site recent hield onder zijn gebruikers.

We hebben in deze commissie nog niet vaak over UiTinVlaanderen gesproken, maar vroeger wel over CultuurNet Vlaanderen. In ieder geval is het een stap vooruit in vergelijking met de voorganger Cultuurweb.be, zeg maar de eerste website van CultuurNet. Met 2 miljoen unieke bezoekers bereikt UiTinVlaanderen.be een derde van de Vlaamse bevolking. Gelet op het feit dat de helft van de Vlaamse bevolking internetgewijs naar de wereld kijkt, is dat in ieder geval een hoog cijfer.

Ongeveer twee op drie respondenten krijgt dankzij de site vaak zin om aan het cultuurleven deel te nemen. Meer dan een op drie probeerde dankzij UiTinVlaanderen.be nieuwe dingen uit waar ze anders niet aan hadden deelgenomen. Een op twee voelt zich ook geprikkeld om aandacht te hebben voor cultuurdisciplines waar hij of zij tevoren weinig of geen oog voor had.

Het doet hier nu niets ter zake, minister, maar als ik dat vergelijk met de cijfers van Cobra.be, de cultuurwebsite van de VRT, is dit een indrukwekkend cijfer ten opzichte van de zeer lage score die Cobra.be vandaag helaas haalt. Het zijn dus schitterende cijfers, al moeten ze wel een beetje worden gerelativeerd. Ze komen van een enquête op de eigen site, en die wordt dan natuurlijk uitgevoerd onder de actieve gebruikers. In totaal hebben 2744 personen het formulier ingevuld.

Aangezien CultuurNet Vlaanderen, de initiatiefnemer van het project, ondersteund wordt door de Vlaamse overheid, zult u de werking wellicht ook evalueren. Ik heb dan ook een aantal vragen, waarmee ik een uitspraak ontlok over het belang en de positie van CultuurNet en vooral van UiT in Vlaanderen. Hoe evalueert u de werking van UiT in Vlaanderen? Lopen uw eigen bevindingen parallel met de zelfevaluatie van UiTinVlaanderen.be? Hoe interpreteert u de resultaten van het onderzoek dat UiTinVlaanderen.be uitvoerde? In welke mate draagt UiTinVlaanderen bij tot de verruiming en de verdieping van de cultuurparticipatie in Vlaanderen? Met die vraag wil ik een toetsing maken ten aanzien van uw eigen cultuurbeleid en uw doelstellingen. Zullen de bevindingen van deze evaluaties gevolgen hebben voor uw beleid inzake cultuurpromotie of kunnen ze daartoe helpen?

De heer Paul Delva: Mijnheer Caron, ik wil een van uw deelvragen een beetje verruimen. Het gaat dan over de opvolging van cultuurparticipatie in Vlaanderen. Hoe zit het eigenlijk met de permanente monitoring inzake het participatiegedrag? We hebben een aantal cijfers ontvangen van UiTinVlaanderen. Wat is nu de link tussen die cijfers en de participatiesurvey van het Steunpunt Beleidsrelevant Onderzoek? Kan dit daarin een plaats krijgen? Wanneer kunnen we de volgende fase van die survey krijgen?

De voorzitter: De heer Dehandschutter heeft het woord.

De heer Lieven Dehandschutter: Een tweetal maanden geleden was er een provinciale startdag van UiTinVlaanderen in Sint-Niklaas. Ik was zeer aangenaam verrast door de grote betrokkenheid van de lokale verantwoordelijken van cultuurcentra, cultuurbeleidscoördinatoren en diensthoofden toerisme. Ik was ook gecharmeerd door de manier waarop UiTinVlaanderen een en ander aanpakt. Naast de nieuwe media gaan zij ook rechtstreeks fysiek in dialoog met de aanbieders en de lokale promotoren. Die wisselwerking biedt een meerwaarde en is een heel goede methode om zich aan te bieden in het hele aanbod aan promotiemiddelen en promotiekanalen.

De voorzitter: Minister Schauvliege heeft het woord.

Minister Joke Schauvliege: In artikel 21 van de beheersovereenkomst die afgesloten werd met CultuurNet Vlaanderen staat dat CultuurNet Vlaanderen voor elk werkingsjaar een jaarverslag en financieel verslag moet indienen. Dit jaarverslag omvat een rapportage over de uitvoering van de beheersovereenkomst, meer in het bijzonder de mate waarin de verschillende organisatiedoelstellingen en kernopdrachten, zoals bepaald in de beheersovereenkomst en jaarlijks geconcretiseerd in het actieplan, worden bereikt. Er wordt ook een concreet overzicht gegeven van de acties binnen de kernopdrachten.

De administratie heeft het jaarverslag 2009 en het bijhorend financieel verslag ontvangen en doorgenomen. De website UiTinVlaanderen.be en het bijhorende UiTnetwerk maken deel uit van dit jaarverslag. Zowel in het jaarverslag zelf als in de bijlage bij het jaarverslag geeft CultuurNet Vlaanderen cijfermateriaal of indicatoren mee, die aangeven in welke mate de gekwantificeerde jaardoelstellingen gehaald worden.

De huidige beheersovereenkomst 2006-2010 loopt tot 31 december 2010. In artikel 22 van de beheersovereenkomst staat dat in april 2010 de uitvoering van de beheersovereenkomst en de aanwending van de ter beschikking gestelde middelen door vertegenwoordigers van beide partijen gezamenlijk geëvalueerd zullen worden. Hiervoor bezorgt CultuurNet Vlaanderen naast het jaar- en financieel verslag 2009, een evaluatieverslag van de voorbije periode van de beheersovereenkomst.

Het departement Cultuur, Jeugd, Sport en Media (CJSM) maakt een opvolgingsverslag over de uitvoering van de beheersovereenkomst door CultuurNet Vlaanderen en de mogelijke heroriëntaties vanaf 2011. Op dit moment hebben noch het departement, noch ikzelf het zelfevaluatie rapport ontvangen van CultuurNet over de uitvoering van de beheersovereenkomst 2006-2010. Wel vond op 16 maart een overleg plaats tussen het kabinet, het departement CJSM en CultuurNet over de evaluatie van de beheersovereenkomst 2006-2010. Tijdens dit overleg gaf CultuurNet mondeling verslag over de werking en resultaten van de voorbije jaren. Er werd een voorstel besproken voor de opmaak van het evaluatie rapport en er werd toegelicht welk proces CultuurNet doorloopt in voorbereiding van de opmaak van de nieuwe beheersovereenkomst.

Voor de evaluatie organiseerde CultuurNet Vlaanderen een internetbevraging via een extern bureau. We verwachten heel binnenkort het zelfevaluatie rapport.

Wij zijn er ons van bewust dat de evaluatie van de beheersovereenkomst momenteel een lichte vertraging oploopt, maar we gaan ervan uit dat dit verder in het proces zal worden ingehaald.

Noch het departement, noch het kabinet had de resultaten van het onderzoek ontvangen op het moment dat deze vraag om uitleg werd ingediend. Deze vraag is dan ook gebaseerd op een kort persbericht dat verscheen op 23 maart op de website UiTinVlaanderen.be. Daarin wordt een beperkt aantal cijfers vrijgegeven. De onderzoeksresultaten werden intussen wel opgevraagd, maar zijn nog niet beschikbaar. Ik wil op dit moment dan ook geen overhaaste interpretatie geven aan de uitgebreide onderzoeksresultaten. De resultaten moeten eerst

verder worden bestudeerd. Wij geven er bovendien de voorkeur aan om de resultaten en de daaraan gekoppelde interpretaties eerst te bespreken in het kader van de lopende evaluatie van de beheersovereenkomst 2006-2010 en de opmaak van de nieuwe beheersovereenkomst.

Wat het onderzoeksontwerp en -opzet betreft, gaat het om een herhaling van een onderzoek dat een eerste maal werd uitgevoerd begin 2007 in opdracht van CultuurNet. Het betreft een driedelig online publieksonderzoek naar drie verschillende doelgroepen: de bezoekers van cultuurweb.be, de nog niet bezoekers, en de abonnees van UiTmail, het tweemaandelijks e-zine van cultuurweb.be.

Het onderzoek dat plaatsvond in 2007 wordt beschouwd als de nulmeting. Het was van bij de aanvang de bedoeling om dit onderzoek tweejaarlijks te herhalen. Het onderzoek dat plaatsvond in november 2009 is het eerste herhaalonderzoek na de nulmeting.

U vraagt of dit bijdraagt tot verruiming en verdieping van de cultuurparticipatie in Vlaanderen. Daarvoor moet ik het onderzoek afwachten. Ik heb begrepen dat er maandag een stuurgroep samenkomt van het steunpunt. Ook daar zal een aantal zaken besproken kunnen worden. De resultaten van dit onderzoek worden meegenomen in het evaluatieproces van de beheersovereenkomst 2006-2010 en zullen aanleiding geven tot bijstellingen in de missie of kernopdrachten bij de opmaak van de nieuwe beheersovereenkomst.

Mijnheer Delva, ik denk dat ik uw vraag ook beantwoord heb. Maandag is er stuurgroep. Ik hoop dat dit dan wordt besproken.

De voorzitter: De heer Caron heeft het woord.

De heer Bart Caron: Het proces van de evaluatie is nog niet rond. Dat is duidelijk. Er moet nog een en ander gebeuren. Ik zal wachten om daar verder op in te gaan. Het lijkt me zinvol om dat af te wachten. De cijfers zijn relatief vertrouwenwekkend. Het aantal steden en gemeenten die hebben ingeschreven op of participeren aan UiTinVlaanderen, neemt almaar toe. Ik denk dat het een niet meer weg te denken instrument is voor de lokale besturen. Het ondersteunt de gemeenten in hun kalendermanagement en cultuurpromotie.

Mag ik nog een bijkomende vraag stellen? Normaal gaat men over tot meerjarige nieuwe beheersovereenkomsten, ook in dit geval. Dat is zo voor de bovenbouw, voor CultuurNet en voor de steunpunten. Klopt het dat u daar wilt van afstappen? Klopt het dat u eenjarige overeenkomsten wilt afsluiten?

Minister Joke Schauvliege: Dat klopt niet. We wachten wel de evaluatie van het Participatiedecreet af, zodat daar de mogelijkheid van een korte verlenging bestaat. Nadien gaan we terug meerjarige overeenkomsten afsluiten.

De voorzitter: Het incident is gesloten.

■